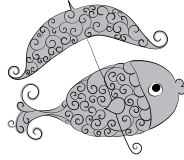

KANDEMİR KONDUK

ŞEMSIYELİ BALIKLAR
BÜYÜKLERE HAYVAN ÖYKÜLERİ

Tarihçi Kitabevi Yayınları: 111
Tarihçi Kitabevi Genel Yayın Yönetmeni
Necip Azakođlu

Yayına Hazırlayan: Nevin Azakođlu
Sayfa ve Kapak Tasarım: Tarkan Togo

Birinci baskı: Ağustos 2017, İstanbul
Boyutlar: 13.5 x 21 cm
Sayfa sayısı: 104 s.

Baskı ve Cilt:
İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Çobançeşme Mah. Altay sok. No:8 Yenibosna
BAHÇELİEVLER - İSTANBUL
Tel: +90 (212) 496 11 11
Sertifika no: 10614

ISBN: 978-975-2466-05-0

© Yayın hakları Tarihçi Kitabevi'ne aittir.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Tarihçi Kitabevi
www.tarihcikitabevi.com

Moda Caddesi No: 104/A Moda / KADIKÖY-İSTANBUL

Tel: 0 216 418 68 86

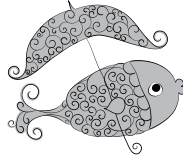
GSM: 0 530 370 74 11

E- posta: info@tarihcikitabevi.com

 tarihcikitabevi TarihciKitabevi tarihcikitabevi

KANDEMİR KONDUK

ŞEMSIYELİ BALIKLAR
BÜYÜKLERE HAYVAN ÖYKÜLERİ

Kandemir KONDUK, mizah ve tiyatro yazarıdır. Şimdiye kadar 30'dan fazla tiyatro oyunu sahnelenmiştir. 'Yüzsüz Zühtü' ilk yazdığı tiyatro oyunudur. Diğer oyunlarından bazıları ' Yasaklar', 'Geceler', 'İnsanlığın Lüzumu Yok', 'Deli Deli Tepeli', 'Medya Medya Nereye', 'Beyoğlu Beyoğlu', dur.

'Perihan Abla', 'Mahallenin Muhtarları', 'Ana' gibi senaryosunu yazdığı birçok televizyon dizisi yıllarca televizyon kanallarında oynamıştır. Yazarın 14 tane kitabı olup ikisi dışındakiler mizah türündedir.

'Abuzer Kadayıf', 'Gülümseyen Dünya', 'Çılgın Sazlar', 'Kobay' senaryosunu yazdığı bazı sinema filmleridir.

Kandemir Konduk şimdilerde Kadıköy'deki Müjdat Gezen sahnesinde Kabare Tiyatrosu yapma hazırlığındadır.

İÇİNDEKİLER

Selam	9
Şemsiyeli Balıklar	15
Hırsız Kediler	19
Cins Horoz	22
Kaz Kafalı Dişi Kaz	27
Değişik Köpek	31
Herşeye İnanan Koyunlar	35
Uluyan Çakallar-Uyuyan Aylar	40
İnatçı Tavşan	45
Tombul Kertenkele	48
Saksağanın Sevgilisi	52
Genç Timsahın Aşkı	57
Süslü Püslü Tavus Kuşları	61
Yalaka Hayvanlar	65
Maymun ve Babası	69
Minik Cıvcıvlar	73
Ezberci Papağan	78
Benim Salak Sıparım	83
Bilge Hindi	86
İspiyoncu Yarasalar	90
Güvercinin Korkuları	93
Aslan	100

SELAM

Hayvanı insana benzetmek, öteden beri mizahın başvurduğu öğelerden biridir. İnsanlar günlük yaşamlarında kızdıklarını ya da küçük düşürmek istedikleri kişileri kimi hayvanların görüntü ve davranışlarına benzetirler. Türkçede bu benzetmeler çoktur: Maymun suratlı, kaz kafalı, balık hafızalı, baykuş burunlu, karga sesli, yılan gözlü, kuş beyinli, tavşan kulaklı, fil ayaklı deriz. Kimi kez daha ayrıntılı tanımlamalar kullanırız: Tilki gibi kurnaz, ayı gibi kuvvetli (ya da kaba saba) keçi gibi inatçı, kedi gibi nankör, domuz gibi nalet (!), deve gibi kindar, koyun gibi uyanık, öküz gibi görgüsüz, vb....

Özetle hayvanları insanlara böylesine yakınlaştıran bir durum söz konusu.

Ben de kimi hayvanlara giderek daha çok benzemeye başladığımız bir dönemde bu yakınlaşmadan yararlanmak istedim...

Üstelik 1980'lerde Zeki Alasya - Metin Akpınar Devekuşu Kabare Tiyatrosu'nda üst üste üç sezon oynanan ve tamamı hayvanlar arasında geçen "İnsanlığın Lüzumu Yok!" isimli oyunu yazmışlığım var ...

Oturup ‘‘Hayvan Masalları’’ anlatır gibi, büyükler için bu kleri yazdım. Artık kim hangi hayvanı hangi insana benzetir, orasını ben bilmem; okuyan anlar...

KANDEMİR KONDUK

ŞEMSIYELİ BALIKLAR

Ben onları ilk kez bu sabah gördüm. “İçinde yiyecek bir şeyler kalmış mıdır acaba” diye girdiğim boş konserve kutusundan çıkar çıkmaz, hemen önümden süzülerek geçtiler. Dört ya da beş taneydiler; altı da olabilir! Sular artık iyice kirlenmeye başladığı için sayamadım. Ama rengarenk şemsiyeleri bu bulanık sularda bile çok göz alıcıydı. Ürkek ve şaşkın bir halleri vardı. Bir yandan da “Biz buralardan geçecek balık değiliz!” dercesine etrafa küçümseyerek bakıp uzaklaşıyorlardı.

Bir hafta kadar önce bu şemsiyeli balıkların varlığını tombul bir çinakoptan duymuştum. Daha doğrusu çevresinde kümelenen sübyelere, karideslere, kıraçalara buruk bir gülümseme ile anlatırken usulca sokulmuştum yanına. “Bunlar düpedüz salak” diyordu tombul çinakop: “Kendileri de bu suyun içinde oldukları halde şemsiye açıyorlar!”

Onu dinlerken, bir izmarit sokuldu yanıma. Ağzının yan tarafını bir çaparı iğnesi koparttığı için söyledikleri zor anlaşılıyordu!

- Kefal ne ağnatıyoğğ?
- Ne?
- Kefal diyoğum, ne ağnatıyoğğ?

– Kefal, şemsiyeli balıkları anlatıyor.

– Şemsiyeli miğ!!!

Yaralı izmarite kuyruğumla hafifçe dokunup susmasını ve çınakopu dinlemesini işaret ettim.

– Yukarıdan dibe doğru gelen pislikten şemsiye açarak kendilerini koruyabileceklerini sanıyor aptallar. Oysa kirlilik her tarafımızı sarıyor! Bunun ayırında değiller, diyordu çınakop.

Onu dinlerken, birden uzun zamandır mutsuz olduğumu anımsadım. Üstelik mutsuz olduğumu hiç düşünmediğimi de anımsadım. Oysa yaşam değişmeye başlamıştı bizim sularımızda. Yavaş yavaş bir karanlık iniyordu denizimize ve biz bir şey yapamıyorduk.

Nasıl yapalım ki? Örneğin ben küçücük bir balıktım. Çevremdeyse tek derdi karnını doyurmak olan koyu renkli, yorgun, karamsar kaya balıkları vardı. Sonra birkaç cılız izmarit... Yandaki kayada bir topal yengeç... Ve her şeye kendini kapatmış istiridyeler...

Bu kirlilik öncesinde iyi kötü karnımı doyurabiliyordum. Daha da önemlisi, ortalık aydınlık olduğu için özgürce istediğim yöne gidebiliyordum, “kararan sularda birdenbire karşıma ne çıkar?” diye korkularım yoktu o zamanlar.

O ıslıtlı denizde sanki sürekli yükselip alçalan ilahi bir müziğe uyarak yavaş yavaş sallanan yeşilli sarılı yosunlar, beyazlı morlu kırmızı mercanlar içime huzur veriyordu. Hatta bir gün o renkli yosunların arasından çıkan ve ışıkta derisi yaldız yaldız parlayan bir gümüş balığından çok etkilenmiştim. Peşine düşüp dibi çakıllı sığ sularda uzun uzun onu izlemiştim. Âşık oluyordum galiba!

Olamadım. Yanımdan hızla geçen yolunu kaybetmiş bir istavritten korkup kaçtım ve bana ilk heyecanı veren gümüş balığını yitirdim.

Olsun... Yine de mutluydum. Aydınlık sularda karnım tıka basa doymasa da önümü görüp ilerleme şansım olduğu için yaşamdan umutluydum.

Sonra, her şey değişmeye başladı. Önce pis kokular gelmeye başladı yukarıdan, peşinden de suları bulandıran, ışığımızı azaltan kara kara pislikler süzölmeye başladı aşağılara, öyle ki kırmızı mercanların ve yeşil yosunların dansını göremez olduk. Git gide yoğunlaşıyor ve kararıyordu ortam.

Ne dans ne o bitmeyen müzik ne de özgürlük; kirliliğin çevremizi kuşattığı küçücük bir alana tıkılıp kalmıştık. Yaşlı ve yorgun kaya balıkları umarsız ve umutsuzca bekleyip duruyorlardı kayaların üstünde. Biz genç ve küçük balıklar bu karanlıktan kurtulup berrak sulara kavuşmak için birkaç kez girişimde bulunduk ama her seferinde pislikler bizi püskürttü! Geri dönmek zorunda kaldık, çünkü yalnız bırakılmıştık. Ne kaya balıkları ne total yengeç ne de istiridyeler geldi bizimle. Hoş gelseler de ne değişecekti ki, kolay değildi bu kararın sularda savaşmak!

Üstelik onlar yalnızca şikâyet edip duruyorlar ve yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. İsyânlarını bile durdukları yerde dile getiriyorlardı. Bir gün bir kaya balığı şöyle demişti:

“Bu kirlenen denizde yaşanmaz artık. Şeytan diyor, tak boynuna bir balon, at kendini Boğaz Köprüsü’nden yukarı!”

